

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Cursusje vaardigheden voor de docent

Koffijberg, J.; Kools, E.

Citation

Koffijberg, J., & Kools, E. (1991). Cursusje vaardigheden voor de docent. *Bestuurskundige Berichten*, 6(2), 16.
Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233485>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233485>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cursusje Vaardigheden voor de docent

Jeroen Koffijberg en Edwin Kools

“Wie iets op papier zet, moet zich er terdege van bewust zijn dat de uiteindelijke tekst een functie in het communicatie verkeer moet kunnen vervullen. De lezers moeten tenminste kunnen begrijpen wat er staat. En dat zonder dat zoiets onnodig veel tijd kost.” Dit wordt de student althans voorgehouden bij het vak vaardigheden I in de reader beleidsteksten, deel 1. Maar nu de bestuurskundige praktijk: de studiegids. Enkele citaten:

Pagina 143: “Uitgaande van theoretische en empirische bestuurskundige inzichten m.b.t. de meerduidigheid van de sociale werkelijkheid, structurele en culturele determinanten van betekenisgeving en gedrag, en het multipolaire karakter van sturingsprocessen, wordt ingegaan op het gebruik van sociale simulatie als leermiddel, als interventie-instrument, als heuristisch instrument bij beleidsontwikkeling, als methode van ex ante beleidsevaluatie, als vorm van ‘organisational prototyping’ en als methode van onderzoek.”

Pagina 136: “...orality en literacy; duiding van state of the art van informatietechnologie in informatieverwerking en informatieoverdracht in termen van orale en letterkundige interpretatie van informatieoverdracht.”

Pagina 135: “Beleid wordt vertaald in stuurgrootheden die inpasbaar zijn binnen de informatiekundig beschreven processchema’s.”

Het eerste citaat komt nota bene uit de beschrijving van een keuzevak! Erg uitnodigend klinkt het niet. Wie denkt dat de studiegids er is om te informeren en te verduidelijken, komt bedrogen uit. Misschien helpt een cursusje vaardigheden voor de docenten? B B

De PvdA en het verenigingscentrisme

Mark Crooijmans

In juli 1991 verscheen het rapport “Een partij om te kiezen” over de partijvernieuwing van de Partij van de Arbeid. De commissie die hiervoor verantwoordelijk is, stond onder leiding van dr. J.A. van Kemenade, tegenwoordig burgemeester van Eindhoven. De partij is in beroering en er verschijnt een boekwerkje; niet over de inhoud van de PvdA, maar over de organisatie van deze sociaal-democratische partij.

Socialisme of de dood

In Cuba staan nog allerlei leuzen op de muren die geenszins een realistische keuze bieden: “socialisme of de dood” is hier een voorbeeld van. In Nederland staat de PvdA in een andere context en met een andere ideologie al dichter bij “de” werkelijkheid, maar nog onvoldoende. Een teken aan de wand is de desastreus verlopen verkiezingen onder het leiderschap van Wim Kok. “Een partij om te kiezen” analyseert de huidige partij-organisatie en poogt aan te geven welke mogelijkheden er zijn deze te verbeteren.

De commissie ziet verschillende maatschappelijke ontwikkelingen die een uitwerking hebben op het functioneren van de politieke partijen in het algemeen, en de PvdA in het bijzonder. Bekend zijn onder andere de ontzuiling, ont-ideologisering en individualisering. Ook het afbrokkelend gezag van de overheid wordt aangestipt en in verband gebracht met de matige positie van de politieke partijen. Deze constatering bewegen de commissie er niet toe te concluderen dat de politieke partij definitief *exit* is. Frissen, hoogleraar te Tilburg, is bijvoorbeeld van mening dat de terugweg van de politieke partijen voortschrijdt, zonder dat hij dat als probleem ervaart. Deze visie is mijns inziens wel zeer cru en de commissie merkt ook op dat politieke partijen “van vitaal belang” zijn.

Flexibiliteit en democratie

De commissie-Van Kemenade heeft oog voor de omgeving in welke de politieke partijen werken. Mede beperkt door de opdracht wordt evenwel veel aandacht besteed aan het interne functioneren (organisatie en werkwijze) van de PvdA. Dé idee is dat de partij meer open en beweeglijk dient te zijn. Wat dat aangaat, is de partij al bij de tijd, want welke organisatie durft nog flexibiliteit in de jaren negentig te verwerpen. Het verenigingscentrisme, zoals de commissie dat noemt, dient te verdwijnen, de blik moet niet intern, maar extern zijn gericht.

Zonder dat de commissie het zo expliciet zegt, valt te proeven dat de democratie binnen de partij te ver is doorgeschoten. Gezegd wordt dat er een evenwicht dient te komen “tussen participatie en professionele deskundigheid”. Weg met de vergadertijgers. Flexibiliteit en de huidige mate van democratie gaan dus niet samen. Wel blijft van belang, misschien zelfs meer dan voorheen door het wegvallen van ideologieën, dat er aan meningsvorming wordt gedaan in een vrij (niet vrijblijvend) debat. Ook de communicatie binnen en tussen de verschillende niveaus dient uit de achterkamers *en plein public* te geschieden, en daarmee verbeterd te worden.

De partij is meer dan de partij

Het huidige denken van PvdA'ers over de partij betreft eigenlijk alleen de partij-als-

